4e Jaargang No. 31 Zaterdag 29 April 1911

DE TRIBUNE

Redactieadres: D. J. WIJNKOOP, Ringkade 4f Amsterdam.

SOC.DEM.WEEKBLAD

Administratieadres: J. C. GETON, Wijttenbachstraat 13 Amsterdam.

VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd. Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct. —
Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief. —

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. GETON, H. GORTER, W. v. RAVESTEIJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: Wereldvrede en Militaire Toerustingen. — De eerste Mei en het Militarisme. — Stakingen. — Eén Mei. — De Socialistische Gedachte. — »Inzinking«. — Kleine Berichten. — Nog niet wijzer? — Ziekteverzekering. — Algemeene Beginselen van den Klassenstrijd. — Driest. — Ingezonden. — Van de Afdeelingen. — Korrespondentie.

Wereldvrede en militaire toerustingen.

De Mei-dag is voor het internationale proletariaat niet slechts de dag, waarop het demonstreert voor den 8-urendag, d.w.z. voor een verkorting van den arbeidsdag, zoodat voor *heel* de arbeidersklasse de ergste druk van het loonstelsel, de te lange arbeidstijd wordt verlicht en de geheele arbeidersklasse, niet alleen maar bepaalde categorieën, in staat wordt gesteld zich tot een hooger beschavingspeil te verheffen.

De Mei-dag is voor de arbeidersklasse niet slechts de dag der wereld-demonstratie voor die eerste en gewichtigste »sociale hervorming«, welke het kapitalistisch stelsel een geweldigen schok zal toebrengen en de *geheele* arbeidersklasse, niet maar enkele van haar bevoorrechte groepen, geweldig zal versterken.

De dag der werelddemonstratie dus voor dien maatregel, welke het tijdvak der werkelijke sociale hervormingen zal openen, in tegenstelling tot wat de burgerlijke en andere kwakzalvers nu aan de arbeidersklasse onder dien naam voorzetten.

Neen: de Mei-dag is behalve of liever naast dit nog iets anders.

De Mei-dag is ook de wereldfeestdag, dien het internationale proletariaat zich heeft gekozen om te demonstreeren de zekerheid en de vaste overtuiging, die het in zich omdraagt, dat éénmaal de Wereldvrede en de Eenheid aller menschen zal worden verwezenlijkt.

Niet, omdat het proletariaat dit als een blauw ideaal, als een soort van nieuw surrogaat voor oude gelooven, voor het stervende Christendom, uit den hemel heeft gegrepen, maar omdat de kapitalistische ontwikkeling voor het eerst in het leven der menschheid de objectieve, de zakelijke mogelijkheid heeft in 't leven geroepen voor een communistische samenleving, niet meer op een beperkte, maar op een reusachtige, op een wereldgrondslag.

Doch: demonstreeren wij op den Eersten Mei dus voor het begin van de aera der sociale hervormingen, waardoor de arbeidersklasse de Rechten van den Mensch weer zal doen zegevieren boven die van het Kapitaal, van den opgestapelden menschelijken arbeid, van den Rijkdom, dan is het ook noodig om op dien dag juist ons helder voor oogen te stellen, wat de sterkste kracht is, die onder het huidige kapitalisme zich tegen elke sociale hervorming verzet.

* * *

De Drievuldigheid, machtiger dan de geheimzinnige Drieeenheid der middeneeuwsche Christenen, welke tegen de sociale hervormingen in het algemeen en tegen de eerste en grootste, den wettelijken 8-urendag vooral, zijn veto, zijn ik verbied het, uitspreekt, is het driegesternte: Militarisme, Imperialisme, Koloniale politiek.

De oorlogstoerustingen der groote, en in navolging daarvan der kleine staten, zijn het, die het moderne kapitalisme in staat stellen zich te handhaven en zijn macht over de aarde steeds wijder uit te breiden en zij verslinden een zoo groot deel van den opeengestapelden maatschappelijken rijkdom, dat de arbeidersklasse daardoor alleen reeds gedoemd blijft voort te leven in armoede en steeds toenemenden druk.

En de massa's van den opgestapelden maatschappelijken arbeid, welke de Moloch verslindt, daarvan maken de meesten zich geen denkbeeld.

Zien wij een paar cijfers.

De sterkte der legers van de 6 Europeesche groote mogendheden op voet van vrede bedraagt ongeveer 3,5 millioen jonge mannen. Het verlies aan arbeidsopbrengst dier legers bedraagt dus voor deze 6 groote staten alleen ten minste 3000 millioen gulden per jaar, de arbeidsopbrengst slechts op *f* 3.— per dag gerekend.

Maar dit verlies aan arbeidsopbrengst, een voordeel voor het kapitalisme, wordt bij de berekening der kosten van het militarisme gewoonlijk geheel overgeslagen.

Zien wij die kosten zelf. Datgene, wat de volken heden ten dage, in tijd van vrede, aan het militarisme moeten betalen.

In de eerste 10 jaar dezer eeuw, van 1901—'10, zijn de kosten voor het militarisme (leger, vloot, pensioenen enz.) der 6 groote mogendheden van Europa (Duitschland, Engeland, Frankrijk, Oostenrijk-Hongarije, Italië, Rusland) alleen gestegen tot gemiddeld *per jaar* 3240 millioen guldens.

En dit ontzaglijke cijfer is in snelle stijging bereikt, want in de eerste 10 jaar, die het tijdperk van den gewapenden vrede inluidden, waarin wij nu nog leven na den Fransch-Duitschen oorlog van 1870, bedroeg dit gemiddelde »eerst« 1400 millioen gulden.

In het tweede, van 1880—'90, eerst 1775 millioen.

In het derde, van 1891—1908 stijgt het gemiddelde cijfer per jaar reeds tot 2200 millioen om dan in de eerste 10 jaar onzer eeuw tot 3240 millioen per jaar te stijgen.

Men ziet het, de stijging gaat steeds sneller. Vooral na de bijeenkomst der Vredesconferenties, op initiatief van Z. M. den Tsaar-beul bijeengeroepen, is de stijging formidabel.

In het geheel hebben de 6 groote mogendheden alleen in het veertigjarig tijdvak van Europeeschen vrede, dat nu achter ons ligt, voor den gewapenden vrede, minstens de fabelachtige massa rijkdom van 85,800 millioen gulden, bijna 86 milliarden uitgegeven!

Een som, waarvan wij ons geen voorstelling kunnen maken, maar waarvan wij toch eenig idee kunnen krijgen door op te merken dat nog niet zoo lang geleden het geheele nationale vermogen van een van de rijkste landen der wereld, de Vereenigde Staten, niet meer bedroeg. Aan den gewapenden vrede m. a. w., hebben de 6 groote mogendheden van Europa alleen in 40 jaar dus zooveel rijkdom verspild als de nationale rijkdom van een groot en machtig volk, d. w. z. alles wat het bezit, in geld uitgedrukt, bedraagt.

En per jaar besteden zij daaraan een bedrag, dat voldoende zou zijn om een groot deel der sociale hervormingen, die de arbeidersklasse nastreeft, te verwezenlijken.

* * *

Het is goed op den wereldfeestdag van den Arbeid ons een oogenblik diep te doordringen van deze vreeselijke werkelijkheid.

En ook van deze andere waarheid, dat in het kapitalisme geen mogelijkheid bestaat om aan dezen vreeselijken druk, die de massa's neerdrukt en uitmergelt tegelijk, te ontkomen.

Dat integendeel de krachten, in het tegenwoordige kapitalisme werkzaam, meer dan ooit het kapitalisme dwingen voort te gaan op den weg, die tot een katastrofe, tot een wereldoorlog of tot een toenemende ontaarding, en uitputting der massa's van de producenten leidt.

Want vergeten wij het niet: het kapitalisme biedt nog meerdere mogelijkheden dan het socialisme. Het biedt ook de mogelijkheden welke groote schrijvers van dezen tijd ons reeds geschilderd hebben, een Wells, een Anatole France, van terugval in de barbaarschheid niet, maar in de verwildering door een vernietiging van heel het ontzaglijke gebouw onzer beschaving.

De eenige mogelijkheid zelfs voor hen, die niet in het proletariaat den reus voelen, die Moloch kan dooden. Maar om hem te dooden heeft het proletariaat noodig het vertrouwen in zijn eigen kracht en in het socialisme. v. R.

De eerste Mei en het Militarisme.

Scherper dan ooit moet op dezen eersten Meidag de arbeidersklasse naast den eisch van het Algemeen Kiesrecht en den acht-urendag haar protest tegen het Militarisme doen hooren. Niet alleen omdat de vraag of de verkorting van den arbeidsdag en het Algemeen Kiesrecht veroverd worden ten nauwste samenhangt met het meer of minder breken van de macht der partijen die het Militarisme bevorderen (en dit zijn ze alle), maar vooral ook omdat in alle landen ook dit jaar weder de uitgaven voor leger en vloot zoo enorm stegen. En een extra reden bestaat er nog waarom ditmaal op alle tribunes waar tot arbeiders gesproken wordt, het protest daartegen weerklinken moet. Want in groote parlementen der wereld heeft de bezittende klasse in de laatste jaren het voorbeeld van de Russische Czaar gevolgd om het nieuwe middel tot begoocheling en bedrog der volksmassa's te gebruiken: in schijnvoorstellen tot ontwapening.

Geen enkele regeerende klasse in eenig land meent deze voorstellen ernstig. Te groot is de belangentegenstelling vooral van Duitschland en Engeland. Te veel van den handel heeft Duitschland in de laatste dertig jaren aan zich getrokken en te veel dreigt het nog te nemen. Te veel punten zijn er op de aarde waar het bank- en handelskapitaal van een kapitalistischen staat zich slechts kan uitbreiden in concurrentie met en ten koste van dat van een anderen staat. Wij wijzen slechts op Marokko en China. Daarom moeten er vloten gebouwd altijd nieuwe, altijd grootere en moeten er aldoor grootere legers zijn. De ontwapeningsvoorstellen kunnen niet ernstig gemeend zijn zoolang het bankkapitaal, dat handel, scheepvaart, en industrie beheerscht, nationaal is en concurreert met dat van andere landen.

Waarom dan de Engelsche, Amerikaansche en andere ministers en parlementsleden de ontwapening in den mond voeren? Om twee redenen waarvan de eerste wel de voornaamste is. Zij voelen dat zij waarlijk het arbeidende volk niet nog zwaarder lasten kunnen opleggen. De indirecte belastingen, de invoerrechten, waarmee militairisme en imperialisme betaald moeten worden, zijn vaak zoo zwaar op de door de kartels en patroonsorganisaties toch reeds uitgeputte massa, dat vermindering van lasten niets anders dan vooruitgang van het socialisme beteekent. Het is het kwaad geweten, de vrees voor de sociaaldemokratie die de regeeringspersonen de ontwapeningsplannen in het hoofd brengt. Zij vreezen de onafhankelijke arbeidersbeweging en namen

daarom den schijn van vijanden van het Militarisme aan. Maar zij vreezen het verlies van rente en de buitenlandsche concurrentie nog meer, en stellen daarom tegelijkertijd den bouw van nieuwe grootere schepen, forten, luchtschepen enz. voor. En zoolang de arbeiders niet zoo machtig zijn geworden dat de vrees voor de arbeiders de sterkste wordt, zal men, zoolang ook kapitalistische staten concurrenten blijven, blijven eischen meer geld voor leger en vloot, meer druk op het arbeidende volk.

De tweede reden voor de schijnvoorstellen tot ontwapening is veel lager bij den grond. Men wil eenvoudig de arbeiders, de kiezers bedriegen. Men wil den schijn aannemen dat men zelf het wel wil, maar dat een andere partij of een ander land het niet wil. Als het andere land vóórgaat dan zullen wij volgen zegt de Minister. Maar in het andere land spreekt men evenzoo en van beide kanten wapent men zich sterker.

Juist omdat de kapitalistische klasse hare steeds grootere misdaden met meer bedrog en huichelarij tracht te bedekken moet feller dan ooit hun het masker van het gezicht gerukt en aan de arbeidende klasse de waarheid gezegd.

Het zijn juist het imperialisme en het militairisme die het kapitalisme drijven naar zijn ondergang. Het is het bankkapitaal dat met zijn geweldige uitbreiding reusachtige vloten en legers eischt. Daarmee maakt het voor de arbeiders steeds meer de revolutie tot een levensvraag.

De uitbreiding van het kapitalisme, die zonder vloot en leger niet geschieden kan, is de voorwaarde voor het komen van het socialisme. Die uitbreiding is de taak van de kapitalistische klasse, die zij vervullen moeten.

De andere voorwaarde voor het socialisme is het revolutionnaire proletariaat. Dit komt alleen bijeen en groeit en werkt machtig door onverbiddelijke strijd tegen de bezittende klassen. Dat is de taak der arbeiders.

Wat het kapitalisme gereed maakt voor de arbeiders door zijn uitbreiding, door zijn imperialisme en militairisme, de bodem waarop het socialisme bestaan, het huis waarin het wonen kan, het kan door de arbeiders slechts veroverd worden als zij zich met hand en tand in fellen voortdurenden strijd verzetten tegen dezen groei van het kapitaal. In dien strijd, dan alleen, krijgen de arbeiders de macht om de kapitaalmacht, de werktuigen, de productiemiddelen, die de bezitters op zulke misdadige wijze hebben veroverd en uitgebreid, te veroveren en voor eeuwig ten nutte en tot het geluk voor alle menschen te gebruiken.

Sterker dan ooit behoort op deze Meidag naast de Achturendag en het Algemeen Kiesrecht het protest tegen het Militairisme te worden gehoord. H. G.

Stakingen.

Er is, ook in Nederland eindelijk, een beetje beter konjunktuur. Dat wil zeggen, de zaken der kapitalisten loopen weer wat beter dan ze het in jaren deden. En dan spreekt het vanzelf, dat dit de gunstigste tijd is voor de arbeiders, om allerlei vakeischen te stellen, en als ze eenigszins georganiseerd zijn, er ook voor te strijden.

Zoo zien we dan ook, dat er op het oogenblik in ons landje nogal eenige akties en stakingen aan de gang zijn. Het is niet veel, het is niet krachtig, maar het is tenminste iets. We willen wijzen op de bakkers van Bundels, de naaisters van De Bijenkorf, de lijstenmakers van Anholt, de glazenwasschers van Heineken, de grondwerkers in de Vogelwijkslanden, de nikkelbewerkers in de Looierstraat, en de schilders, allen te Amsterdam; de metaalbewerkers, het personeel van de Rijnvaart, de typo's, de havenarbeiders, en de stukadoors te Rotterdam; verder de schilders te Enschedee, de grondwerkers te Lippenhuisen en te Haarlem, de zuivelbereiders te Roordahuizum, de timmerlieden te Winterswijk en te Leeuwarden, de Leeuwarder metaalbewerkers, de bouwvakarbeiders te Zutfen, de meubelmakers te Almelo en te Arnhem, de Haagsche kleermakers, de borstelmakers te Den Bosch, de steenbakkers te Velp, en niet te vergeten de Limburgsche mijnwerkers, die door hun jonge organisatie eenige mooie overwinningen wisten te behalen.

Men ziet, als men het alles bij elkaar zet, is het nog niet zoo veel. In Amsterdam is ten minste eenige beweging. In Rotterdam reeds veel minder, en verder in het land, ondanks eenige plaatselijke aktie, eigenlijk stilte. Trouwens niet al wat we opnoemden zijn stakingen — het betreft soms loonakties, die meest met eenig succes doorgevoerd worden, of soms alleen begin van akties.

Maar juist die zwakte is teekenend, en moet worden uitgesproken. Wij zijn niet ongeduldig. Maar als de vakbeweging in ons land wezenlijk iets begon te beteekenen, — we bedoelen waarlijk niet enkel èèn van de beide soorten, maar de beide, het Vakverbond zoowel als het Arbeidssekretariaat, — dan zou thans na jaren van materiëele achteruitgang eindelijk iets door strijd moeten kunnen worden ingehaald van het vele dat de vakarbeiders in de slechte jaren zijn achteruit gekomen.

Er zijn voor deze zwakte tal van oorzaken aan te geven. Natuurlijk is de allereerste de kleinheid en verspreidheid van de Nederlandsche industrie en de door het oude kapitalisme en calvinisme veroorzaakte dorre geest van het Nederlandsche proletariaat. Maar wij zijn geen fatalisten. Wij mogen niet bij de pakken neerzitten. En dan hebben we als verdere algemeene oorzaken aan te geven de opzettelijk op de spits gedreven verdeeldheid van het Nederlandsch proletariaat. Vooral in centra als Amsterdam en Rotterdam blijkt het, hoe de rampzalige taktiek van anarchisten zoowel als van revisionisten de arbeiders, die zelfs van eenige strijd willen weten, in twee kampen heeft verdeeld, die elkaar erger haten, dan elk hunner de bourgeoisie. En toch zijn de teekenen aanwezig, dat ondanks de oude personen en de oude leuzen onder die arbeiders hier en daar de wil opkomt om van die versleten methoden af te komen.

Doorbreekt dan toch, arbeiders, de slagboomen die uw leiders met uw goedkeuring tusschen u plaatsen. Laten toch alle strijdwillende arbeiders onder leiding van het Socialisme de wil der eenheid vergrooten. Eerst als ge dat zult doen, zullen de stakingen en bewegingen die ge in dezen gunstigen tijd doet plaats vinden, een succes brengen, succes in verkleining der direkte ellende misschien, maar succes in versterking der organisatie zeker. Wp.

1 Mei.

Heden viert het proletariaat feest! Door geheel de wereld worden de knellende ketens verbroken en men maakt zich gereed tot deelname aan het groote arbeidersfeest. Geen gebrom der machine, geen hamerslagen zijn hoorbaar, alléén de stem van het volk, dat op dezen vrijheidsdag zijn eischen stelt. Eischen, die de bourgeoisie doet huiveren bij de gedachte, dat zij deze eenmaal zal moeten toestaan. Reeds duizenden mannen en vrouwen laten op dezen dag hun stem hooren, maar zij wordt nog steeds gesmoord door het machtige kapitalisme.

Toch zal ons dit niet weerhouden, want tegenover de macht van het geld stellen wij de macht van den arbeid, die zeker overwinnen zal. Wij zullen niet eer rusten voor wij ons eenig doel »vrijheid«, de ekonomische vrijheid, bereikt hebben, al zijn wij thans nog gebonden! Jammer dat er nog arbeiders bestaan die zoo weinig voelen voor dit mooie woord. Ja, zij gevoelen wel wat het zeggen wil ekonomisch vrij te zijn, maar de moed ontbreekt hun om hiervoor ten strijde te gaan. Kom, proletariërs, laat varen deze onverschilligheid en sluit U aan in de rijen van uw strijdende makkers! Breekt uw kluisters, en viert met ons het 1 Meifeest van de internationale sociaaldemocratie.

Ja, wij weten het, velen uwer voelen zich hiertoe nog niet sterk genoeg, maar door standvastigheid in den strijd zal onze macht groeien, waarmee wij onze ketenen zullen vermorselen. Maar ook alléén door het strijdende socialisme is deze macht mogelijk! Voorwaarts, kameraden, versterkt onze rijen, voert met ons den mooien strijd en de overwinning zal aan ons zijn! Helpt met ons de tegenwoordige kapitalistische maatschappij uitroeien en een mooiere daarvoor in de plaats te stellen, de socialistische. Dan hebben wij ons doel bereikt en zullen geen tirannie meer te verduren hebben. Dan zullen wij vrij zijn van de ijzeren koorden die ons thans binden en tot slaven maken. Dan zullen wij geen gebrek en ellende meer kennen waarmee wij nu dagelijks overstelpt worden. Dan komt een einde aan de tegenwoordige heerschappij en uitbuiterij van het kapitalisme en zijn aanhang. Op, dus proletariërs, op voor het 1 Meifeest, voor het socialisme! Bs.

„Inzinking."

Met innig welbehagen neemt de burgerlijke pers nota van een niet voor de eerste maal, weer eens door den leider van den Diamantbewerkersbond Henri Polak, uitgesproken verpletterend vonnis over de toestanden, zooals die zich langzamerhand in dezen vakbond hebben ontwikkeld. Voor ons bevatten de dorre feiten, die de leider van de machtigste vakvereeniging in ons land, welke op voet van gelijkheid onderhandelt met de patroons en die op vakvereenigingsgebied het voorbeeld en het ideaal is, waarnaar de geheele moderne vakbeweging in ons land streeft, wat betreft «macht», financieele en moreele, en invloed in het bedrijf, meedeelt niets nieuws.

Wij wisten het wel, dat de A. N. D. B. een totaal verburgerlijkte organisatie is, wier leden het socialistisch ideaal niet zoo zeer, als wel den socialistischen strijd, allang van zich af hebben laten glijden en zich volkomen bij de bestaande maatschappij neerleggen.

Wij vinden het zelfs wel een beetje onrechtvaardig, wanneer de oppermachtige leider van den Bond nu zijn leden voorspelt, dat zij zullen worden, ja te verstaan geeft zelfs, dat zij feitelijk reeds zijn: *een bende onwaardige egoïsten van de meest verwenschte soort — een troep belachelijke parvenuutjes* — **een horde misselijke kleinburgers**. dat hij uitroept: **„het is om te spuwen,"** namelijk zooals de toestand nu reeds is, en dat hij het bejammert, dat de leider der Arbeiderspartij, Mr. P. J. Troelstra, nagelaten heeft om op het jongste congres dier partij, den diamantbewerkers *«openlijk hun schande in het gelaat te slingeren»*, «hun patserige onverschilligheid publiekelijk te geeselen.»

Ai wat! Waar blijft «de goede toon», de bezadigdheid, bij een Marxist, die determinist is, zoo onontbeerlijk, bij de werkelijke «leiders der massa» — en dat is Henri Polak toch ongetwijfeld evenzeer als Marxist! — ook aanwezig volgens zijn geleerden partijgenoot Mr. W. A. Bonger.

En is het nu inderdaad van een zuiver vakvereenigingsstandpunt zoo erg, dat zich *4* van de 9000 Bondsleden hebben opgegeven om te werken voor het Volkspetitionnement, dat diezelfde 9000 «nauwelijks» *f* 2000 hebben gestort voor hetzelfde doel in plaats van de .... *f* 6000, waarop het bestuur had gerekend, dat een vergadering, door de Kommissie van het Maatschappelijk werk belegd in zake de kiesrechtactie, bezocht werd door een handjevol leden, dat *5* leden zich opgaven om te werken voor de Meibeweging en *0* om een reiskas te vormen voor de a.s. kiesrechtbetooging, die «ditmaal een bizonder karakter zal dragen», welke feiten slechts gegrepen zijn uit vele?

Wat in 's duivels naam heeft dat alles met de «zuivere» vakorganisatie te maken, zooals de A. N. D. B. ons die vertoont en zooals die door *N. R. Ct.* en andere kapitalistische organen terecht om strijd wordt geprezen?

Betalen de leden hun contributie niet meer, gehoorzamen zij niet trouw aan de bevelen van het Bestuur — ze zouden ook eens moeten wagen om het niet te doen! — vervullen zij niet ook overigens zooal niet misschien op ideëele wijze, maar dan toch voldoende, de plichten, die zij moeten vervullen om den bond te doen functionneeren? En, last not least, *stemmen zij niet trouw op de candidaten van de Arbeiderspartij, zenden zij Mr. Troelstra niet naar de Kamer met 4000 stemmen en meer* tegen een goede honderd op dien vervloekten lasterenden socialist D. J. Wijnkoop?

En wanneer er een reisje wordt georganiseerd naar Brussel of Parijs, wanneer het er opaankomt den schouwburg te vullen bij eenige plechtige gelegenheid inzonderheid, wanneer daarbij het proletarisch sentiment nog zoo'n beetje wordt gekitteld — men is en blijft toch proletariër wat drommel, ondanks mooie dassen en Berlage-meubeltjes! — dan zijn de leden toch op hun post? Beteekent dit dan niet, dat zij zich hun samenleving met het groote leger der onterfden en hun «arbeiders»plichten nog wel genoegzaam gedachtig zijn om een waardig deel, de best-gesitueerde en meest ontwikkelde voorhoede uit te maken van het bewuste arbeidersleger, dat politiek en economisch geschaard staat onder de vanen van S. D. A. P. en N. V. V.?

Inderdaad: wanneer men niet aan de leden van den A. N. D. B. den onmogelijken eisch stelt, dat zij zijn zouden: *strijdende proletariërs*, maar wanneer men rekening houdt met de werkelijkheid, met wat zij door den Bond gemaakt zijn, dan is er, meenen wij, geen reden om te klagen, nog veel minder om zoo grimmig te schelden als de leider nu weer doet.

Slechts een onafgebroken waakzaamheid, voor den socialistischen geest, slechts het vóór alles den nadruk leggen op de noodzakelijkheid van den strijd tegen het kapitalisme zou, niet het geheel, maar tenminste een deel, een élite, uit den Bond voor 't strijdende proletariaat hebben kunnen behouden. Want de economische omstandigheden zijn in dit bedrijf langzamerhand zoo geworden, dat ze een verburgerlijkende strekking in de sterkste mate meebrachten. En in plaats van de onafgebroken waakzaamheid, in plaats van die zorgzame scholing der leden tot socialisten, heeft de Bond het vak-egoïsme aangekweekt, heeft de leiding van den Bond het hare er toe bijgedragen om dien «aristocratischen» geest onder de diamantwerkers aan te kweeken, welke, overal waar zij onder de arbeiders ingang vindt, hen maakt tot een «troep belachelijke parvenuutjes», een «horde misselijke kleinburgers».

H. Polak is socialist en wij gelooven dat hij oprecht betreurt, wat er van het leger dier eens zoo strijdbare proletariërs is geworden.

Maar indien hij zich kalm afvraagt: hoe is die toestand zoo geworden, dan weet hij zelf uitstekend, dat naast het ongunstige der economische omstandigheden, de schuld ligt bij de leiding van den Bond. En dan weet hij ook zeer goed, dat al zijn bezweringen en aansporingen aan de leden om een eind aan dien toestand te maken, op niets zullen uitloopen. Het kwaad is te diep ingevreten; slechts een verandering van de grondslagen van 't bedrijf, waardoor de arbeiders weer tot strijders moeten worden, kan hier verandering brengen.

Maar den arbeiders in 't algemeen zij 't geval van den A. N. D. B. een waarschuwend voorbeeld. Noch de vakvereeniging met groote kassen, noch het stemmen op kandidaten der Arbeiderspartij, noch feestuitvoeringen met socialistisch karakter, noch blaadjes met pasklaar gemaakte literatuur voor de jeugd, noch «Kunst» kunnen verhinderen, dat groepen van arbeiders afzinken tot een «horde misselijke kleinburgers», indien één ding ontbreekt, het eenige noodige:

De strijd, de strijd voor het socialisme, de strijd, die de moeder is van alle goede en groote dingen.

v. R.

De Socialistische Gedachte.

„Waarheid is immers de overeenstemmming van de gedachte met de werkelijkheid."
(Uit: Het Hist. Materialisme van H. Gorter).

Alle eeuwen door draaide de aarde, maar de menschen die er niet duizelig van werden, wisten het niet, al ondergingen ze de gevolgen dier beweging en richtten er hun leven naar in: sliepen 's nachts en werkten 's daags, zochten verkoeling in den Zomer en dekten zich tegen de kou in den Winter.

Al den tijd, dat de kapitalistische productiewijze bestaat, werden de grondslagen voor een Socialistische Samenleving gelegd, maar de menschen, die de oorzaak der maatschappelijke ontwikkeling niet naspeuren konden, wisten het niet, al ondergingen ze onbewust de gevolgen dier ontwikkeling: scheidden zich in eene al sneller doorgroeiende klasse van niets-bezittenden, die voor hun noodzakelijk onderhoud hun arbeidskracht moeten verkoopen, en een klasse, die de productiemiddelen vereenigt

in de handen van weinigen, klassen, met tegen elkaar strijdende belangen — en richten er zich op in: organiseeren zich in vakvereenigingen en patroonsbonden, groepeeren zich in partijen, voeren den strijd, waarin geen verzoening meer mogelijk is; den klassenstrijd.

Ons geslacht staat midden in die ontwikkeling. En de socialistische gedachte volgt haar bewust, ziet de verscherping der klassentegenstellingen. Maar om ons heen leven de massa's arbeiders, die de socialistische gedachte nog niet hebben gevat. Onverschillig, of schuw als de geloovigen, of misleid als anarchisten en revisionisten, wenden zij zich er van af en erkennen de werkelijkheid niet. Doch evenmin als de wetenschap ooit de inschikkelijkheid betoonde, van toe te geven, dat de aarde wel een beetje stilstond of soms terugdraaide, evenmin zal de arbeider, die in het licht der socialistische wetenschap staat, die onbewusten achternalóopen, door toe te geven, dat de klassetegenstellingen zich niet verscherpen. De bewuste arbeiders weten, dat de maatschappelijke ontwikkeling hun voorgaat. Aan haar hand gaan zij vertrouwend voort. Zij loopen de onbewusten niet achterna, maar — gaan vóór, en de onbewusten moeten volgen, voortgestuwd door de maatschappelijke ontwikkeling. En langzaam, als het opkomende maanlicht, doch — in momenten van heftige beweging, snel als de bliksem, gaat het licht der socialistische gedachte in hunne hoofden op. Zoo groeit het leger der bewuste arbeiders, die de maatschappelijke ontwikkeling volgen met hunne gedachte en door hun groeiende macht steeds meer in staat worden, die ontwikkeling te leiden.

Zij doen dat met revolutionaire middelen. De revisionisten stellen het voor, alsof dat middelen zijn, van roekeloos geweld, van hakken en houwen, van gevaarlijke experimenten, die echter — zonderling genoeg — naar hunne voorstelling toch goede middelen zijn, wanneer ze maar „uit het proletariaat zelf voortkomen".

Precies daartegenover staat de werkelijke beteekenis van revolutionaire middelen. Gewaagde ondernemingen zijn altijd te verwerpen. Ook wanneer ze „uit het proletariaat zelf voortkomen". Revolutionaire middelen zijn juist *zekere* middelen. Want revolutionair is, zooals Wijnkoop het in 't debat op de beruchte Kiesrechtvergadering in Bellevue uitlegde: elk middel, dat in overeenstemming is met de wezenlijke macht van het proletariaat en rekening houdt met de openlijke en vermomde vijandige gezindheid der bezittende klasse. Daarvan, van de overeenstemming met de verhouding der tegen elkaar strijdende machten, en niet van den vorm hangt de waarde van het middel af. Het is dus de socialistische gedachte, welke die middelen aanwijst, waardoor de arbeiders in de maatschappelijke ontwikkeling kunnen ingrijpen, om haar proces te bespoedigen, d.i. den snelsten weg te gaan, die tot het socialisme voert.

De socialistische gedachtebrenger is: „Uit te spreken, wat is". Dit bepaalt de inhoud van onze propaganda. Hiermede is de opvoedende taak der vooraan staande strijders van het proletariaat aangegeven. Daartoe zijn zij vereenigd in de internationale soc. dem. partij. Alle actie en alle geschreven en gesproken woord moet daartoe dienen, om de socialistische gedachte te brengen.

Dat na te laten of te belemmeren is onvergeeflijk verzuim. Want, snel gaat de maatschappelijke ontwikkeling en traag is de geest van het verdrukte, in armoede gedompelde, van alle geesteslicht verstoken proletariaat. En steeds blijft de gedachte bij de maatschappelijke ontwikkeling ten achter. De werkelijkheid deinst niet voor consequenties terug, gaat dóór — terwijl de geest wacht. De propaganda der socialistische gedachte stelt nooit teleur. Dat is haar groote verdienste. Want hoop is ook een macht. De socialistische gedachte wekt geen ijdele verwachtingen, omdat ze „uitspreekt, wat is".

De oude partij, die het propageeren der socialistische gedachte, onmogelijk heeft gemaakt, wekt ijdele verwachtingen, stelt onophoudelijk teleur, ontmoedigt haar trouwste volgelingen. Zij bouwt op valsche leuzen. Maar het schijnt haar *te* gewaagd, den goeden naam der socialistische gedachte niet in eere te houden. Daarom houdt zij aan het woord vast, maar loochent de gedachte. Op dezelfde wijze als de Zigeuner, die volhoudt, dat hij zijn bezitting gekocht heeft, omdat hij den zin van het woord koopen veranderd heeft in stelen.

Zoo werd het noodzakelijk, woorden, die steeds een normale beteekenis hadden, van zin te wijzigen.

Om vast te kunnen houden aan „het principe van den klassenstrijd", is strijden geworden: „porren", „poken", d.w.z. den vrijzinnigen groepen beloften afdwingen, *die ze niet behoeven na te komen*, omdat het slechts Troelstra's porrend, scherpzinnig, maar immers in zich zelf machteloos woord en niet de vrees voor een goed georganiseerd proletariaat is, die afdwingt.

Zoo kwam ook die misleidende artikelen in *Het Volk*, waar geen ernstig lezer een touw aan kon vastknoopen, omdat ze zoowel ironisch als serieus bedoeld konden zijn. (Het artikel in *Het Volk* over de Alg. Kiesr. Verg. der Lib. Unie in Den Haag, en het art. daarover van v. d. Waerden in *Het Weekblad*).

Zoo wordt ook de socialistische gedachte door *ons* gepropageerd, door Troelstra een krankzinnigheid genoemd (Bellevue!).

Zoo worden de onbewuste arbeiders beneveld, hunne hersenen vergiftigd.

Tengevolge der achterlijke oeconomische ontwikkeling in ons land blijft de werkelijkheid langen tijd omsluierd door oude gedachten, blijft de hoop op verzoening der strijdende klassen, op eene harmonische ontwikkeling, waarmede de *gevaarlijkste* vijanden der arbeidersklasse deze paaien, in stand, wordt het doorbreken der socialistische gedachte tegengehouden. Maar wij wanhopen niet: *De maatschappelijke ontwikkeling* is met ons.

Het 1 Mei-feest is het feest der socialistische gedachte. Het is dus *onze* feestdag. Wij weten niet, wanneer het socialisme komen zal, maar de tijd, waarin de strijd voor het socialisme ons met vreugde zal vervullen, is komende. Onze propaganda dringt door, wij spreken het woord, dat zuiver klinkt: de socialistische gedachte. A. J.

Kleine berichten.

Marokko, het Noord-Afrikaansche land tegenover Spanje, staat weer eens in het midden van de internationale aandacht. De inlandsche Berbers trachten den van Frankrijk afhankelijken Sultan Moelei Hafid te verjagen. Aanleiding genoeg voor Frankrijk, dat intusschen „radikaal" geregeerd wordt met behulp der revisionisten, om met macht van troepen te zien het land in zijn geheel te veroveren. Intusschen zint de even „radikale" Spaansche Minister-President Canalejas erop, om door een leger òòk een deel van het land te veroveren. Terwijl in Duitschland de groot-industrieelen en financiers beweren recht te hebben op het deel van Marokko, dat aan de Atlantische Oceaan grenst, hetgeen Engeland echter niet van plan is zoo maar toe te laten. Te midden vau dit alles blijft de groote revisionist Jaurès met zijn zinloos optimisme fraseeren over de heerlijke idee van den vrede, die de wereld gaat beheerschen!

*

Een ander broeinest van internationale veeten is thans Mandsjoerije, het noordelijkste land van het Chineesche Rijk, vanwaar ook de Chineesche heerscherskaste stamt. Het grenst aan het Russische Siberië, benevens aan Japansch Korea. Rusland zoekt naar uitbreiding hetzij daar, hetzij in Chineesch Mongolië; Japan zoekt eveneens naar uitbreiding. Mocht China, dat nog zwak staat, al sterkt het zich, dit land moeten verliezen, dan zou hoogstwaarschijnlijk ook in China een revolutionaire verandering plaats vinden, wellicht door verjaging van de heerschende Mandsjoe-dynastie. Maar revolutie in China wil op den duur zeggen versterking van China's internationale positie, met bedreiging van de positie der groote kapitaalmachten Engeland, Amerika, Duitschland enz. Dit alles bereidt zich langzaam maar zeker voor. Intusschen droomen de revisionisten van ontwapening! Ontwapening echter kan alleen komen door het internationaal Socialisme, dat niemand bedreigt.

*

De indienststelling van de Fransche spoorwegbeambten, die sinds de staking ontslagen zijn, en die tot verzoening der revisionisten door de Fransche radikale Regeering geeischt werd, is door de Spoorwegmaatschappijen beslist geweigerd. Al winnen de arbeiders dus niets, de Regeering heeft ten minste door deze truc iets gewonnen: nl. den steun der revisionisten.

*

Men weet dat de Duitsche Partij ten vorige jare de massabeweging niet doorzetten kon of wilde, omdat men liever zijn gansche kracht op de verkiezingen van 1911 wilde zetten. Het schijnt, dat de Duitsche Regeering thans de Partij de poets wil bakken van de verkiezingen van 1911 ... eerst in het najaar van 1912 te doen houden. Men wil nl. door dezen Rijksdag òòk nog de begrooting voor 1912 laten behandelen. Hoe sterk de proletarische politiek dus reeds moge zijn, de bourgeois-politiek blijft nog steeds een ietsje sterker, tenzij juist *de georganiseerde massa in beweging* gebracht wordt, door het ééne inzicht en de eenheid van daad van de revolutionaire sociaaldemokratie.

*

In Amerika wordt weer een moordproces voorbereid tegen vakvereenigingsleiders. Waren het vroeger de mijnwerkers, thans zijn het de ijzerwerkers en bouwvakarbeiders die het ontgelden moeten. Twee broeders Mc Namara, waarvan één de Sekretaris der Vakvereeniging, werden reeds op beschuldiging van moord gevangen genomen. En om getuigenissen tegen hen te verkrijgen wordt zelfs pijniging niet versmaad, al zijn we in het „beschaafde" Amerika. Maar de vakvereenigingen en de Socialisten maken zich gereed tot den uitersten strijd.

*

Na de matrozen te Petersburg zijn thans ook de politieagenten te Moskou in verzet gekomen tegen het spionnen-regiem van Stolypin en kornuiten. Twintig politiemannen werden als politieke gevangenen achter slot en grendel gezet.

*

Francesco Madero, het hoofd der Mexikaansche opstandelingen, heeft na tal van overwinningen een vijfdaagsche wapenstilstand gesloten met de Regeering van den tachtigjarigen bloedhond Porfirio Diaz, die met behulp van zijn van de Amerkanen afhankelijke Minister van financiën Limantour en van de groote Amerikaansche slavenhouders, waaronder ook de bekende „radicale demokraat" Hearst, het land uitmergelt en uitmoordt.

Nog niet wijzer?

Van rechts en van links zijn dezer dagen uitingen in zake Kiesrecht vernomen, die doen zien, dat de stelling die de Sociaaldemokratie door middel onzer Partij heeft ingenomen ten opzichte van den kiesrechtstrijd de juiste is.

Van rechts komt het zoogenaamd demokratische, katholieke *Centrum* verklaren:

> Een goed geregeld A. K. is in zich even weinig revolutionair, als het zoogenaamd organisch- en huismans-kiesrecht.

Welnu, een ander dan dit voor de bourgeoisie „goed geregelde", „weinig revolutionaire" A. K. willen de meest „demokratische" demokraten ter linkerzijde ook al niet. Een werkelijk *algemeen* kiesrecht voor mannen *èn voor vrouwen*, dat revolutionair is omdat het de macht der arbeidersklasse verhoogt, daaraan denkt links even weinig als rechts. Niets anders trouwens betoogden wij in de gedenkwaardige debatvergadering in Bellevue te Amsterdam tegenover Troelstra.

Maar niet alleen dat *rechts* thans bij monde van het *Centrum* komt vertellen dat ze *evenals links* **desnoods** *de schijn van A. K.* willen; *links* toont ons dezer dagen door daden dat ze *liefst evenals rechts* wat het Kiesrecht betreft *alles bij het oude laten*. Deze leerzame vertooning geven ons nl. de Friesche „liberalen".

Er is nl. in Friesland tegen de koalitie der rechtschen een *koncentratie van vrijzinnigen* tot stand gekomen, koncentratie d.w.z. vereeniging van vrijzinnig-demokraat en „Unie"-liberaal met de konservatieve vrij-liberalen. En deze vereeniging is tot stand gekomen, doordat de „*Grondwetswijziging ten einde te kunnen geraken tot A. K.*" in het program ven aktie *voor de eerstkomende vier jaar* op verzoek der vrij-liberalen *veranderd* werd in „*Grondwetswijziging, ten einde aan de gewone wetgever over te laten de regeling van het Kiesrecht.*"

Merkwaardig bij dit wederom prijsgeven van het *woord* A. K. — de *zaak* van het A. K. werd zooals onzen lezers bekend is door de vrijzinnigen sinds lang niet meer aangehangen — in Friesland is de kommentaar die de *N. Rott. Ct.* hierbij geeft. „De Unie-liberalen deden zich weinig gelden in deze kwestie, zegt het blad, al maakten zij op de vergadering van den (Friesche) Liberalen Bond *de meerderheid* uit." Ons dunkt bewijs genoeg dat de L. U. niets voor A. K. voelt. Maar ook de vrijz. demokraten „zijn tevreden een middenweg gevonden te hebben, waarop zij, zonder opoffering van eigen beginselen, *praktisch* hopen samen te kunnen gaan." Waaruit wederom blijkt, dat A. K. voor de vrijz. dem. nòch een beginsel, nòch een zaak van praktisch werken voor de eerste vier jaar betreft, wat de Soc. Dem. Partij trouwens steeds tegen al het gekef der Arb. Partij en van Troelstra in, volhield. Dat de konservatieven tevreden zijn spreekt vanzelf.

Uitdrukkelijk wordt dan door de liberale korrespondent van de liberale Rotterdamsche courant gekonstateerd: dat de kwestie van samenwerking der liberalen, tegen de kerkelijken natuurlijk, veel gewichtiger is dan de kwestie van het Kiesrecht. Wil zeggen: versterking van de voor de arbeidersklasse zoo gevaarlijke antithese is voor de vrijzinnigen heel wat belangrijker dan de kiesrechtstrijd der arbeiders! Leerden wij het u ooit anders, arbeiders?

„Wij hebben ten naastenbij een A. K." in Friesland, zegt de korrespondent. De Friesche proletariërs, die het Kiesrecht *niet* hebben, worden door dezen „vrijzinnige" maar niet gerekend. Wat komt dat proletariaat er ook op aan!

Tegenover deze *feiten* legt het *gepraat* over deze zaak door „volksbladen" als *Land en Volk* en *Het Volk* natuurlijk geen gewicht in de schaal. Het eerste blad, gelijk bekend, het orgaan der vrijzinnige „demokratie" noemt dit Friesche program scheurpapier. Maar het verklaart niet uitdrukkelijk, dat het *elken* A. K. kandidaat, ook bijv. die van de Arbeiders-Partij, de voorkeur zal geven boven èèn van het Friesche blanko-program. Terwijl het anders zoo montere *Volk* geheel beduusd staat, en zich daardoor met zijn schrijven danig in de vingers snijdt. Het schrijft bijv.:

> Wie de politiek der linksche burgerpartijen naging, moest wel tot de konklusie komen, dat daar het pleit voor het A. K. gewonnen was.

daarmede thans onweerlegbaar aantoonende, dat er onder de schrijvers dezer krant niet èèn aanwezig is, werkelijk in staat de politiek der linksche burgerpartijen na te gaan. Onzerzijds, van de zijde van de Soc. Dem. Partij en van *De Tribune* is dergelijk dwaas optimisme ten opzichte van A. K. en de liberalen steeds in woord en geschrift ten scherpste afgewezen. Maar de heeren van *Het Volk* en de Arb. Partij wilden niet luisteren, en wat erger is, de arbeiders wilden niet luisteren.

Er is natuurlijk niemand, die zou verwachten dat van één zoo'n pats *Het Volk* verstandiger zou worden. Als een onnoozele tast het in de politiek rond en vraagt thans: Wie zou zich te vroeg verheugd hebben, wij (*Het Volk*) dat meende dat de Liberalen voor A. K. waren, of de conservatieven die in de *Nieuwe Courant* zich om dit prijsgeven van A. K. verheugen? Dat de klassebewuste, kapitalistische *Nieuwe Courant* helaas gelijk heeft blijde te zijn met haar succes in dezen, en dat het klasseverdoezelende, revisionistische dagblad van de Arb. Partij niets oogst dan belachelijkheid, spreekt vanzelf.

Het spreekt vanzelf, omdat achter de huidige petitionnementsaktie geen socialistische kracht schuilt. Of, lezers, wat denkt gij van de „petitionnements-week", die als nieuwste uitvinding van het Komité van Aktie ertoe dient, in alle geval zooveel mogelijk handteekeningen te vergaren? Het Komité vroeg zich n.l. af:

> „Hebben wij niet te veel van u (d. z. de leden van het Vakverbond, die niet lid zijn van de Arb. Partij) willen vergen, toen wij u uitnoodigden, voor ons Volkspetitionnement op huisbezoek te gaan op die breed-opgezette manier, waarbij van u werd geeischt een optreden in politiek-propagandistische zin, als, naar mededeelingen van verschillende zijden ons toegekomen, voor velen uwer bezwaarlijk was?"

Die bezwaarlijke politieke propaganda moet er dus af. En dat doet men, zooals men dat in een tweede cirkulaire van het Komitee, maar thans aan de leden der Arb. Partij gericht, leest, in het vervolg aldus:

> Aan dit huisbezoek gaat vooraf de verspreiding niet slechts van de tekst van ons advies; maar daarnaast van een eenvoudig toelichtend vlugschriftje, getiteld: „Waarom wij uw handteekening vragen." En zoo zal dit huisbezoek zoo niet uitsluitend, dan toch in hoofdzaak zich kunnen bepalen tot het verzamelen van handteekeningen op de lijsten, zonder dat een verwaarloozing der propaganda bij deze wijze van huisbezoek zal behoeven te worden gevreesd: de mondelinge propaganda tijdens het bezoek wordt nu vervangen door de schriftelijke, die tevens het bezoek voorbereidt en inleidt.

Dit is gericht tot de leden der vakbeweging en die partijgenooten (S. D. A. Pers) die wegens de moeilijkheid van den opzet der aktie tot heden niet medewerkten. In gewoon Hollandsch omgezet wil dit praktisch dus zeggen, dat de leden van Vakverbond en Arb. Partij thans worden opgewekt om als kruier op te treden om handteekeningen op te halen voor het petitionnement. Halen wat er te halen valt! Dit heeft natuurlijk niets met socialistische aktie voor het Kiesrecht uit te staan. Het spreekt daarom, herhalen wij, vanzelf dat de Konservatieven helaas alle reden tot juichen hebben in de Friesche liberale Koncentratie *tegen* A. K, een koncentratie let wel in een provincie waar de vrijzinnigen in de laatste jaren in de nauwste verhonding stonden tot .... de Arb. Partij! Of de arbeiders dier partij nu wijzer zullen worden? En de liberalen niet mèèr vertrouwen?!

Eén ding blijkt duidelijk: hoe noodig de propaganda en het bebat van de S. D. P. zijn. Wij zullen er mee voortgaan. Wp.

Ziekteverzekering.

Reeds vòòr het Utrechtsche Kongres der Arb. Partij behandelde onze medewerker B. C. de kwestie van het al of niet stellen van den eisch: geen premiebetaling voor de ziekenzorg, en kwam hij in overeenstemming met ons program tot den eisch: geen premiebetaling door de arbeiders. Op het Kongres der Arb. Partij werd deze vraag voornamelijk door Schaper eenerzijds, G. W. Sannes anderzijds behandeld. Ook mr. Mendels mengde zich in de diskussie, maar het bleek, dat hij door «noplettendheid» tegen zijn eigen standpunt had gestemd! Daarover spreken wij dus niet, en evenmin over Van der Goes die

weer in «Marxistische» schoone woorden zijn meegaan met de praktijk der reformisten wist te verhullen.

Sannes verdedigde in een uitnemend betoog: volledig zelfbestuur der arbeiders in de ziekenkassen, doch gèen premiebetaling. Schaper stond op het standpunt, dat men meenen wij het best uitdrukt: premie betalen, om invloed te hebben op het beheer.

De eerste wees er op, dat ook de Duitsche partij tegenwoordig als eischen stelt: volledig zelfbestuur der arbeiders in de ziekenkassen, en het dragen der kosten door belasting naar draagkracht. Met de premiebetaling is dus in Duitschland gebroken. Juist in de tegenwoordige strijd die de Duitsche arbeiders tegen de *vermindering* van hun invloed in de ziekenkassen hebben te strijden, blijkt duidelijk welk een *ramp* het voor de macht der arbeiders is, hun invloed in het bestuur dier kassen vast te koppelen aan de *premiebetaling*. De ergste reaktionairen in Duitschland praten de premiebetaling van *twee derden* door de arbeiders goed, met het feit dat de arbeiders ook de *meerderheid* van de bestuurders der kassen moeten verkiezen, al ontnemen zij dien bestuurders ook juist op dit oogenblik de *werkelijke* macht, die die funktie zou meebrengen. Terwijl andere reaktionairen, omdat zij den arbeiders een deel der werkelijke macht ontnemen, hun ook minder premie willen laten betalen. In elk geval een voor de arbeiders nadeelige samenkoppeling van premiebetaling en invloed in het bestuur, waardoor de Duitsche partij in haar tegenwoordige eisch volledig zelfbestuur en geen premiebetaling door de verzekerden, maar door de belastingen, de juiste konsekwentie trok.

Ook de Deensche Kamerfraktie eischt in een wetsontwerp volledige ziektebehandeling en uitkeering bij ziekte kosteloos.

Wij willen niet zoomaar Duitsche en Deensche praktijken met Hollandsche gelijkstellen, maar meenen dat Sannes ook aantoonde dat juist in Holland de praktijk der premiebetaling bij ziekte volstrekt niet zoo algemeen is als de voorstanders van premiebetaling in de Arb. Partij — zelfs een Van den Tempel van het Vakverbond! — dat gelieven voor te stellen, en wij hechten speciaal voor Holland waarde aan het argument dat van de loonen geen premie meer af kàn. In Holland zijn en blijven de loonen, door onze historische achterlijkheid in de industrie en daardoor in de vakbeweging, helaas àl te laag.

En wat was nu wel beschouwd hèt argument van Schaper — en van Vliegen — voor premiebetaling? «De praktische politiek»!

Geen premie betalen? «Je kan op die manier wel vrije woning«, «vrij brood» enz. vragen.

„Maar wat geeft dit in de praktische politiek? „Geen mensch neemt dit ernstig." „Dan hebben wij in de Kamer geen positie meer. Dan moeten wij elke verplichte verzekering bestrijden. Dan komen wij bij Lohman en De Visser terecht. Dan roepen die heeren welkom! Ze zijn wat blij als wij onze oppositie te ver drijven."

Met deze en dergelijke belachelijkheden en bangmakerijen joeg de kleinburger Schaper alle ernstige proletarische oppositie naar huis.

En Vliegen: „Ik waarschuw u, om niet een standpunt in te nemen, dat ons buiten den praktischen strijd zal plaatsen." „De Kamerfraktie heeft altijd op het standpunt van betaling gestaan; moesten wij deze zwenking maken, wij zouden ons mandaat wel kunnen neerleggen. Ik zeg niet dat het zal gebeuren, maar ik hoop, dat men met groote meerderheid de amendementen (van geen premiebetalen enz.) zal verwerpen."

En de mannen verwierpen.

Met deze woorden werd de diskussie gesloten, een diskussie die Schaper o. a. ingeleid had met de woorden «wij beschouwen het als onze eer, in overeenstemming te zijn met de partij," — ten minste, had eraan toegevoegd kunnen worden, indien de Partij in overeenstemming gelieft te zijn met de voorbarige daden van de Kamerfraktie.

Wijl de Kamerfraktie altijd op «het standpunt van betaling» gestaan heeft, hebben Arbeiders-Partij en Vakverbond **thans** toegegeven dat **voor de ziekteverzekering** de Nederlandsche arbeiders wel betalen kunnen en mogen, zooals de Arb.-Partij **verleden jaar** te Leeuwarden uit angst voor de Kamerfraktie toegaf, dat desnoods **bij het ouderdomspensioen** de arbeiders betalen konden. En dat heet in Nederland, godbetert, praktische politiek! Door premiebetaling en parlementaire uitrekeningen wil men op de bourgeosie invloed krijgen, inplaats van door machtsvorming!

Arbeiders, wij doen aan andere praktische politiek. Het strijdprogram der Soc. Dem. Partij eischt: *kostelooze* verzekering der arbeiders en met hen gelijkstaanden tegen de gevolgen van ziekte, invaliditeit, ongevallen, werkloosheid, ouderdom en overlijden onder contrôle en medebestuur van belanghebbenden. En onze praktische politiek, de revolutionaire socialistische, bestaat niet in het kijken naar de positie in het parlement, maar naar onze positie in het land.

In het land dient het proletariaat zijn macht in de sociaaldemokratie te organiseeren. Zoodoende organiseeren wij de macht om in het kapitalisme zooveel mogelijk en zoo spoedig mogelijk onze eischen door te zetten, of anders het kapitalisme in gebreke te stellen, het kapitalisme te overwinnen, en met het Socialisme werkelijk sociale hervormingen in te voeren. Wp.

WORDT LID VAN DE S. D. P.

Algemeene beginselen van den Klassenstrijd.

De Grondwerkers-Vereeniging «Helpt Elkander», Afd. Amsterdam, kondigt een groote openbare vergadering aan op aanstaande Zondag (30 April) 's morgens 11 uur, in de groote zaal van Plancius, Plantage Kerklaan, waar Chr. Cornellissen van Parijs zal spreken over het onderwerp: Organisatie-taktiek van Parijsche Grondwerkers, in verband met de algemeene beginselen van den klassenstrijd. Cornelissen zal — gelijk in het desbetreffende strooibiljet staat — een en ander breedvoerig behandelen.

Dit een en ander betreft natuurlijk o. a. «het parlamentarisme met al zijn geknoei, gekonkel, gemier, omkooperij en ontgoocheling», om de woorden van het strooibiljet aan te halen. «Beschouwt de geheele sociale wetgeving van de laatste veertig jaren, zooals zij in alle landen bestaat, en vraag u dan af: is er één wet, één maatregel, welke de verhoudingen tusschen het uitbuitend patronaat en de arbeiders, die uitgezogen worden, heeft veranderd? enz. enz. enz.»

Er is gelukkig vrij debat, en we hopen dus in de gelegenheid te zijn met Cornelissen, die het blijkbaar nuttig oordeelt om het zelfs in de rijen van Kolthek tanende strenge anti-parlementarisme hier te lande te komen aanvuren, over zijn algemeene beginselen van den klassenstrijd van gedachten te wisselen.

We weten natuurlijk niet, of Cornelissen, die voor nogal verstandig doorgaat, de bovenvermelde aanhalingen, voor zijn rekening zal willen nemen. Zoo ja, dan zouden wij bijv. nu reeds willen vragen, wat bemoeit het ook onder zijn bescherming staande N. A. S. zich dan met wetten op het staatspensioen en den achturendag? En heeft ook de Ongevallenwet de verhoudingen tusschen «patronaat» en arbeiders niet veranderd? Of hebben de dwangwetten van Kuyper en van het arbeidskontrakt die verhoudingen niet gewijzigd, zij het dan ook ten nadeele van de arbeiders? En beproeven de ziekteverzekeringswet, de arbeidswet, de bakkerswet — om maar eenige te noemen — niet precies hetzelfde?

Om te konkludeeren: de sociale wetgeving verandert de verhoudingen tusschen patroonsklasse en arbeidersklasse zeer zeker. Of deze verandering evenwel ten voordeele of ten nadeele van het proletariaat zal zijn, en in welke mate dit voordeel of nadeel zal zijn, hangt af van de algemeene machtsverhoudingen tusschen de klassen. Bemoeit de arbeidersklasse zich niet of te weinig met die algemeene dat is de politieke macht, dan regelt de bourgeoisie *met haar politieke macht* — die zij zich door leelijke woorden en strijd op *ander* terrein natuurlijk niet laat ontnemen — de sociale wetten éénzijdig in haar eigen grootst mogelijk voordeel. En waar de tot op het merg uitgezogen arbeidersklasse elk kleinste voordeel tot versterking van haar strijdvaardigheid op *alle* gebied zeer zeker gebruiken kan, daar is het reeds om deze reden zaak dat zij maakt dat haar algemeene machtsorganisatie, d. i. de politieke, zoo krachtig mogelijk wordt.

Als het strooibiljet overigens met zijn karakteristiek van het parlementarisme het burgerlijke (of het revisionistische dat niets anders dan een burgerlijke vorm is) op het oog heeft, dan zijn wij het daarmee eens. Maar het Socialisme vraagt en brengt een ander parlementarisme, zie bijv. Duitschland, waardoor de massa's tot inzicht en organisatie worden gebracht, tot verstand en opstand. Over dit revolutionaire parlementarisme en dus over de algemeene beginselen van den klassenstrijd zullen we gaarne in het openbaar voor de arbeiders met Cornelissen en elk ander van gedachten wisselen.

Wp.

Driest!

In *Het Volk* van 16 April j.l. treffen wij in een correspondentie uit New-York over den daar onlangs voorgevallen vreeselijken brand, waarbij 150 jonge arbeidsters om 't leven kwamen, o. a. deze opmerkingen aan:

Op een dag als vandaag, na gisteren en heden al het leed te hebben aanschouwd en meegeleden dat een fabrieksbrand met 150 dooden tot gevolg heeft, geven wij liever geen uiting aan ons gevoel van diepen afkeer over de wijze waarop Samuel Gompers en zijn vrienden de arbeidersklasse meenen te mogen leiden. De bitterheid zou ons misschien onrechtvaardig doen worden.

Maar dit willen wij toch wel zeggen: wanneer dat denkende deel der Amerikaansche sociaaldemocratie niet gaat inzien, dat in de American Federation of Labour haar plaats niet is, zal, als reactie daarop in de kringen der partij moedeloosheid ontstaan, die een deel onzer beste partijgenooten en wij denken hier in de allereerste plaats aan E. V. Debs, tot onderschatting van de beteekenis der parlementaire actie, e. d. zal brengen met de hiervan te verwachten gevolgen.

Teekenen daarvan zijn voor een elk, die zien wil, reeds waar te nemen.

Waarop dan volgt een zin, waarin staat, dat wanneer de Ver. Staten een arbeidersbeweging bezaten, die van socialistischen geest was doortrokken en niet eene, die nu eens de eene dan de andere der groote kapitalistische partijen naliep, dat dan niet bv. elk begin van sociale wetgeving door de rechterlijke macht buiten werking zou worden gesteld.

Nu laten wij de juistheid der beschouwingen van dezen correspondent, die ook niet veel verder schijnt te kijken dan zijn neus lang is, daar. Maar in ieder geval lijkt de man een socialist, wat nog niet wil zeggen, dat hij de Amerikaansche verhoudingen begrijpt.

Doch waar wij op wilden wijzen, is de bedriegelijkheid van het orgaan, waarin deze correspondentie voorkomt, en die ook bij dit onderwerp zoo duidelijk blijkt.

Herinneren wij ons niet allen, hoe nog niet zoo lang geleden dezelfde Gompers, de leider der Am. Federation of Labour, met vriendelijke woorden en buigingen is ingehaald door de leiders der moderne vakorganisatie ten onzent? *En dat dit geschiedde onder instemming van Het Volk.*

Dat *Het Volk* dus nu — en 't is niet de eerste maal — een correspondentie over Amerikaansche toestanden opneemt, die van socialistisch standpunt geschreven is en rechtstreeks tegen *de daden en woorden* van de Hollandsche reformisten indruischt, bewijst weer eens voor de zooveelste maal:

1°. dat *Het Volk* zijn lezers even laag schat als welk ook-arbeidersorgaan in den dienst der bourgeoisie

2°. dat het dezelfde manieren huldigt als de burgerlijke pers, waarin men ook den eenen dag zus en den anderen dag zoo over dezelfde zaak kan geschreven zien, indien 't niet om de eigenlijke belangen gaat, die 't blad voorstaat. v. R.

Ingezonden.

Leiden, 25 April 1911.

M. de R.

Aangezien ik de huisbezoekster ben, over wie v. S. in de laatste *Tribune* zo'n aardig verhaaltje opdist, heb ik zeker wel recht op enige plaatsruimte om daar wat van te zeggen.

En wel dit: dat 't van a—z gelogen is. v. S., wien ik onmiddellik uitgenodigd heb om zich met mij daarvan te gaan overtuigen, had weinig lust om mee te gaan; de S. D. P.'er die z'n zegsman was geweest, kon ik daar ook niet toe bewegen! Van de bedoelde vrouw en haar zoon kreeg ik een volledige ontkenning, maar de verspreiders van deze kletspraat weigerden om daarbij tegenwoordig te zijn!

Het is waarlik geen bewijs van kracht, dat men onze petitionnementsaktie met dergelike middelen tracht te bestrijden.

Met dank voor de plaatsing,

L. Krop—Schurink.

Waar de redactie mij onmiddellijk terugzending van bovenstaand stukje vraagt, kan ik slechts dit antwoorden:

Mevr. Krop achtte het „een zeer juiste opmerking," dat zij beter deed zich direct tot mijn zegsman te wenden, van weigering mijnerzijds om *zoo noodig* mee te gaan was geen sprake. Ik heb mevr. Krop echter niet teruggezien na de door mij afgekeurde weigering van mijn partijgenoot, die echter de juistheid van wat ik schreef nadrukkelijk staande houdt en ook van het tweede onderhoud tusschen mevr. Krop en de bewuste vrouw een geheel andere lezing heeft, o. a. dat zij thans verzocht heeft haar naam te schrappen, omdat zij niet geweten had, dat het stuk van de socialen uitging. Of de mij onbekende vrouw uit twee monden spreekt, weet ik niet, wel dat ik niet twijfel aan de waarheidsliefde van mijn zegsman. Het stukje heb ik (voor 5 à 6 weken) opgezonden, omdat ik het nogal grappig en teekenend vond en tevens klaarblijkelijk niet verzonnen. Waar het steeds onbewijsbaar moet blijven, was het misschien niet verstandig.

Van de waarheidsliefde van mevr. Krop geeft wat zij schrijft over mijn „weigering" geen hoogen dunk. v. S.

Van de Afdeelingen.

Amsterdam. Het secretariaat van de Afd. Amsterdam is vanaf 4 Mei gevestigd:

1e Hugo de Grootdwarsstraat 89I.

— Jl. Vrijdagavond hield de afd. een huish. vergadering. Tot bestuurder werd gekozen Bottet. Tot hoofd der kolportage werd Hamming aangewezen. Kandidaat voor de Raadsverkiezing in IX werd Wijnkoop Voor III zullen de kandidaten in een volgende huish. verg. worden gesteld. Den 10en Mei zal in IX een buurtverg. worden belegd over *Beginsel en Taktiek van het N. A. S.* In III op 24 Mei met het onderwerp *Het Geef- en Neemsysteem der Regeering.*

Woensdagavond debatteerde Wijnkoop met Mr. Smeenge in de Watergraafsmeer over de Politieke toestand. Mr. Smeenge gaf toe, dat de liberalen tegen machtsvergrooting voor het proletariaat door A. K. zijn en speelde de Arb.-Partij, Troelstra en Schaper tegen het Socialisme uit. De aanwezige S. D. A. P ers zwegen.

Rotterdam. Van de R. B. B. was een brief ontvangen dat tegen deelname aan de 1 Mei-betooging van onze afd. geen bezwaar bestaat. Aandeel in de leiding en de gelegenheid tot het aanwijzen van een spreker onzerzijds werd geweigerd.

De voorstellen voor het tweede jaarcongres werden gedeeltelijk behandeld. Naast de aftredende leden van het P. B. werd mede Krijgsman candidaat gesteld.

Vlissingen-Middelburg. De afdeling vergaderde Zondag j.l. huishoudelik. Ingekomen was een weigerend antwoord van de afdeling Middelburg der S. D. A. P. op ons aanbod, een debatvergadering te houden over het Volkspetitionnement. Te Vlissingen zal het afgesproken debat over dit onderwerp tussen Lindeyer en Mannoury Vrijdag 28 dezer plaats hebben.

Bij de behandeling van de beschrijvingsbrief werd o a. naar aanleiding van het voorstel Den Haag, betreffende de jeugdorganisatie besloten, de volgende motie aan het kongres voor te stellen:

„Het kongres, overwegende:

1°. dat de wijze van werken van „De Zaaier" alle goedkeuring verdient;

2°. dat het zeer verderfelik is, te trachten de jeugd *kunstmatig* en *dogmaties* in een zekere richting te leiden;

3°. dat evenwel het beginsel der sociaaldemokratie medebrengt *absolute eenheid van organisatie* en dat afzonderlike organisatie van de jeugd daarmede *niet* in overeenstemming is,

besluit:

er naar te trachten, aan „De Zaaier" een organisatievorm te geven, die met deze beginselen in overeenstemming is,

doch in afwachting daarvan aan „De Zaaier" haar morele steun niet te onthouden."

Voor het P B. werden kandidaat gesteld: Ceton, Gorter, Mannoury, R. Stel-Vos, Joh. Visscher, L. de Visser, Wijnkoop, terwijl tot afgevaardigde naar het kongres werd benoemd Goeman, en tot plaatsvervanger H. Metson. Ten aanzien van de Meiviering werd besloten aan de Middelburgsche Best. Bond toelating tot de Meibetoging te vragen en tevens (doch onafhankelik van de eerste vraag), om Mannoury als spreker aan te wijzen.

Korrespondentie. Wegens volstrekt gebrek aan plaats moest tot onzen spijt de Vrouwenrubriek, een artikel over Jeugdorganisatie, een over de Ontwapening van A. P. en een over den Raad van Van Aohterbergh in dit nummer achterwege blijven.